

# NOWE ŻYCIE

Organ Tymczasowego Komitetu Powiatu Szczuczynskiego, Obwodu Białostockiego Zachodniej Białorusi.

Nr. 13

Wtorek, 21 listopada 1939 r.

## Sławny jubileusz.

19 listopada cały naród sowiecki świętował sławną 20-ą rocznicę bohaterskiej 1-ej Armii Konnej. Czerwona konnica rodziła się i hartowała w zaciętych bojach wojny domowej. Rozgramiające uderzenia, zadane przez nią wrogowi zdecydowały o losie narodów kraju sowieckiego. Miłość narodu sowieckiego ku swojej dzielnej stalinowskiej kawalerii jest niezmiernie wielka.

18 listopada odbyło się ogólne zebranie mieszkańców miasta Grajewa, poświęcone sławnemu jubileuszowi czerwonej konnicy. Z ogromnym wzruszeniem słuchali zebrani referatu o tym, jak to 20 lat temu młoda kawaleria czerwona zła do wyekwipowania, zła do bezpieczona, niejednokrotnie szła do boju z przeciwnikiem liczebnie przewyższającym ją i po zęby uzbrojonym, a jednak zwyciężała go.

Burliwą owacją pozdrawiali zebrani wielkiego stratega, organizatora i tego, który natchnął konnicę czerwoną, Józefa

Wissarionowicza Stalina, genialnych dowódców K. E. Woroszyłowa i Semiona Michajłowicza Budiennego.

W ciągu dwudziestu lat stalinowska kawaleria przeistoczyła się w mocną i niezmożoną siłę. Ma ona pierwszorzędne uzbrojenie, ma ona takich bojowników i komendantów, jakich nie posiada żaden kraj w świecie.

W swoich wystąpieniach z całego serca lud pracujący dziękował bohaterom bojownikom dzielnej czerwonej konnicy, dziękował Armii Czerwonej za wyzwolenie z ucisku obszarników i kapitalistów polskich.

Zebranie ogólne wystąpiło depesze powitalne do genialnego wodza narodów, organizatora 1-szej Armii Konnej—wielkiego Stalina, do Komisarza Ludowego Obrony, marszałka Związku sowieckiego, do legendarnego dowódcy—E. Woroszyłowa i do marszałka Związku sowieckiego, legendarnego komandarma 1-ej Armii Konnej—S.M. Budiennego.

## Do pierwszego marszałka Związku sowieckiego, żelaznego narkoma K. E. Woroszyłowa.

Wam, pierwszemu dowódcy 1-ej Armii Konnej, wiernemu i bliskiemu przyjacielowi wielkiego Stalina, my obywatele miasta Grajewa, w dniu sławnej 20-ej rocznicy bohaterskiej 1-ej Armii Konnej zaszliśmy swoje szczere pozdrowienie i życzymy Wam pięknych osiągnięć w umocnieniu Robotniczo-Włociańskiej Armii z tym, żeby w odpowiedniej chwili zastępy dzielnej Armii Czerwonej, wychowane w wielkich tradycjach 1-ej Armii Konnej pod Waszym kierownictwem zadaly decydujące uderzenie wrogowi, który ośmielił się wsadzić swój świński ryj do naszego ogrodu sowieckiego.

Niech żyje nasz żelazny narkom, tow. Woroszyłow!

Niech żyje legendarny dowódca 1-ej Armii Konnej, S. M. Budienny!

Niech żyje mądry, wielki tow. Stalin!

## Do marszałka Związku Socjalistycznych Republik Rad S. M. Budiennego.

Wam, legendarnemu dowódcy czerwonej konnicy, w dniu sławnego jubileuszu 20-ej rocznicy bohaterskiej 1-ej Armii Konnej, my, pracujący miasta Grajewa zaszliśmy, Drogi Semionie Michajłowiczu, płomienne pozdrowienie.

My, pracujący, z całego serca jesteśmy Wam wdzięczni za to, że konnica czerwona, wychowana przez Was w latach wojny domowej, przysłała w pierwszych szeregach dzielnej Armii Czerwonej, by uwolnić nas, pracujących Białorusi Zachodniej, od jarzma obszarników i kapitalistów pańskiej Polski.

Życie nam — nasz ukochany, przez wszystkich szanowany Semionie Michajłowiczu dla dobra naszej ojczyzny i na strach naszym wrogom.

Niech żyje Komunistyczna Partia Bolszewików, wódz i organizator 1-ej Armii Konnej!

Niech żyje narkom obrony — marszałek Związku Socjalistycznych Republik Rad, K. E. Woroszyłow!

Niech żyje wielki i mądry ojciec i nauczyciel tow. Stalin.



## Moskwa, Kreml.

### Do wodza i organizatora 1-ej Armii Konnej, wielkiego stratega, tow. Stalina.

W dniu sławnej 20-ej rocznicy Czerwonej 1-ej Armii Konnej Wam, organizatorowi i temu, który natchnął 1-ą Armie Konną, my, obywatele miasta Grajewa, zaszliśmy, ukochany tow. Stalin, szczere pozdrowienie i wyrażamy wdzięczność za to, że pod Waszym kierownictwem zastępy bohaterskiej Armii Czerwonej oswobodziły nas od jarzma obszarników i kapitalistów polskich.

Zapewniamy Was, tow. Stalin, że pod Waszym mądrym kie-

rownictwem dołożymy wszelkich starań w tym celu, by wykarzować wszystkich naszych wrogów i pracować tak, żebyście powiedzieli — wspaniale — na tym teraz polega nasze główne zadanie.

Niech żyje Robotniczo-Włociańska Armia Czerwona — potężna Straż Związku sowieckiego!

Niech żyje Wszechzwiązkowa Komunistyczna Partia Bolszewików i jej kierownik, wielki Stalin!

## W dniu dwudziestolecia 1-ej Konnej.

W mieście ożywienie. Cały lud wyszedł na ulicę, żeby razem ze swoją Armią Czerwoną obchodzić sławne 20 lecie trzykrotnie nagrodzonej orderem 1-ej Konnej.

Miasto przyjęło wygląd świąteczny. Na wszystkich domach wiszą czerwone flagi. Plac przystrojony portretami kierowników partii i rządu, portretami genialnych dowódców. Wybiła druga godzina. Dowódca defilady podaje komendę: hacność. Plac, zapełniony dzielnymi kozakami, zamiera. Dowódca frontu białoruskiego, komandarm II rangi, tow. Kowalew przyjmuje raport i wita się z bojownikami. W odpowiedzi na pozdrowienie dowódcy frontu, po placu rozlegają się gromowe głosy: „hurra”.

Ciepło pozdrowiwszy bojowników, tow. Kowalew zwraca się z przemówieniem do bojowników, komendantów i pracowników politycznych. Pozdrawia on 1-ą Armie Konną z powodu otrzymania trzeciego orderu „Gwiazdy Czerwonej”, na który zasłużyła bohaterstwem i odwagą dzielnych bojowników i komendantów, przy wyzwoleniu narodu białoruskiego i ukraiń-

skiego z kajdan obszarników i kapitalistów.

Zachowajcie tradycje bojowe 1-ej Armii Konnej. Dzierżcie mocno bojowe sztandary dzielnych dywizyj, które pokryły się niewiednącą sławą w latach wojny domowej, mówi tow. Kowalew. Wyraził on przekonanie, że jeśli zajdzie potrzeba, dzielni bojownicy 1-ej Armii Konnej, jeszcze raz przejawiają bohaterstwo i odwagę, rozgromią wraże watahy, które ośmieliły się targnąć na święte granice kraju Sowietów.

O godz. 2 m. 35 zaczyna się defilada. Obok trybuny mkną sławni kawalerzyści, bojowe tarczanki, ciężka i lekka artyleria. Ta groźna siła jest gotowa zawsze w każdą chwilę zwrócić się w tę stronę, skąd zjawi się wróg. Ta bojowa i niezwykła siła rozgromi każdego wroga.

Defilada wojskowa skończona. Obok trybuny przechodzi lud pracujący miasta. Przyszedł on witać jeszcze raz rdzennie swoich oswobodzicieli, którzy przynieśli mu pracę pokojową i szczęście.

I. RUSIN.

## USTAWA

o przyjęciu Zachodniej Białorusi w skład Białoruskiej Socjalistycznej Republiki Rad.

Rada Najwyższa Białoruskiej Socjalistycznej Republiki Rad, wysłuchawszy oświadczenia Pełnomocnej Komisji Zgromadzenia Ludowego Zachodniej Białorusi — postanawia:

1. Powitać jak najbardziej historyczne postanowienie Rady Najwyższej ZSRR z 2 listopada 1939 r. o włączeniu Zachodniej Białorusi w skład Związku Sowieckiego.

2. Przyjąć Zachodnią Białoruś w skład Białoruskiej Socjalistycznej Republiki Rad i zjednoczyć tym samym wielki naród białoruski w jednym państwie białoruskim.

3. Poruczyć Prezydium Rady Najwyższej wyznaczenie dnia wyborów deputowanych do Rady Najwyższej BSRR w Zachodniej Białorusi.

4. Poruczyć Prezydium Rady Najwyższej BSRR wyznaczenie podziału administracyjnego obwodów i rejonów Zachodniej Białorusi i zgodnie z punktem „b” artykułu 19 Konstytucji BSRR, przedstawienie do zatwierdzenia Rady Najwyższej ZSRR projektu o utworzeniu nowych obwodów i projektu rozgraniczenia rejonów i obwodów między Białoruską Socjalistyczną Republiką Rad i Ukrainą Socjalistyczną Republiką Rad.

Przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej BSRR  
N. NATALEWICZ

Sekretarz Rady Najwyższej BSRR

L. PAPKOW

m. Mińsk, 14 listopada 1939 r.

### 150-cio tysięcy demonstracja w Minsku.

W tej godzinie, kiedy w sali posiedzeń Domu Ludowego zasiadał Parlament Ludowy, w cichych przedsiębiorców, instytucjach naukowych, zakładach naukowych, brygadach kolchozów i sowchozów odbywały się zebrania i wiece wyborcze dla wystawienia kandydatur do miejscowej Rady deputowanych ludu pracującego. I kiedy potężne megatony rozniosły na całą Republikę słowa Przewodniczącej Rady Najwyższej BSRR — tow. Grekowej, H. G., kto za zatwierdzeniem ustawy o przyjęciu Zachodniej Białorusi w skład BSRR, — miliony rąk pracujących Radzieckiej Białorusi szybko podniosły się do góry.

Kiedy sesja zakończyła swoją robotę i deputowani razem z delegatami ludu Zachodniej Białorusi wyszli na święte udekorowany plac, radośnie ich spotykało tysiące ludzi, którzy wyszli na demonstrację, aby witać historyczne uchwały Nadzwyczajnej 3-ej sesji Rady Najwyższej BSRR.

Na rządową trybunę wchodzi sekretarze CKKP (b) Białorusi t. t. Panomarenko, Kulagin, Grekowa, Malin, Przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej BSRR — Natalewicz, Przewodniczący Sownarkomu BSRR towarzysz Kisielew, dowódca Białoruskiego frontu, komandarm II rangi towarzysz Kowalew, t. t. Zacharew, Wanijew, Canowa, Matwiej w, Smolar, profesor Melkich, członkowie Pełnomocnej Komisji Zgromadzenia Ludowego Zachodniej Białorusi, członkowie Rady Wojennej Białoruskiego frontu, liczący dowódcy, uczestnicy wielkiego wyzwolenego pochodu Czerwonej Armii t. t. Jeromienko, Czerewiczenko i inni.

Z pieśnią o Wielkim Stalinie na plac wstępuje pierwsza kolumna demonstrantów Stalinieckiego rejonu. Idą robotnicy fabryk imienia Woroszyłowa i Kirowa. W ich szeregach unoszą się wesołe dźwięki bajanów, pieśni o radosnym i szczęśliwym życiu.

Jakby symbol nieprzerwanej jedności i wspólnej krwi armii

z narodem sowieckim, razem z metalowcami, przechodzą kolumna dzielnych czekistów pograniczników.

Roznosi się potężny hukot awiacyjnych motorów. Wszyscy patrzą do góry, gdzie z ogromną szybkością przewidają się olbrzymie okieł powierzone. Wspaniała chwila powietrzna, w jakiej wzięło udział 300 samolotów, wywarła nadzwyczajne wrażenie.

Witając uchwały Parlamentu Ludowego o przyjęciu Zachodniej Białorusi do rodziny narodów Związku Radzieckiego, na placu Lenina przechodzą potężne kolumny robotników transportu, kolejarzy. Na wielkich transparentach liczą „21%”, która symbolizuje zbliżanie się radosnego dnia wyborów do miejscowych Rad deputowanych ludu pracującego.

Idzie potężna kolumna studentów Młodzi patriotów wznoszą hasła „Nasze życie — wielka karta wyzwolenia — nasza praca — Stalowska Konstytucja”. Wielka liczba napisów na transparentach mówi o sile i potędze kraju Radzieckiego, o wielkich różnych zdobyciach nauki i kultury w Związku Radzieckim, o pierwszych krokach budownictwa kulturalnego w Zachodniej Białorusi.

Z radosnymi pieśniami przechodzą kolumny demonstrantów rejonu Woroszyłowskiego. Nad szeregami kolektywnych przedsiębiorstw — Czakłowa, drukarni imienia Stalina, elektrostacji, wysoko pomieszczone herby 11 braterskich Związkowych Republik — symbol stalowskiej przyjaźni narodów.

Na placu przechodzą, co raz nowa i nowa kolumna demonstrantów. Około 150 tysięcy pracujących stolicy Białorusi — nagrodzonej orderem Lenina, w swoim potężnym marszu, gorąco witali uchwały Nadzwyczajnej 3-ej Sesji Rady Najwyższej BSRR o przyjęciu Zachodniej Białorusi do Białoruskiej Radzieckiej Socjalistycznej Republiki.

(Beta)

## O Wielkiej Rewolucji, małym lotniku i migających gwiazdach.

Dzwonek. W sali szkolnej zapanała cisza.

— Obchodzimy dziś, po raz pierwszy, nasze wielkie święto, Rocznicę Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej.

Nauczyciel wyjaśnia:

— A było to tak... I obrazy niedalekiej przeszłości przewijają się jeden po drugim. Lud pracujący pod jarzmem carów walczy o wolność, o socjalizm. Demonstracje, czerwone sztandary, transparenty. Walki uliczne. Lenin, wódz wszystkich pracujących, na czele rewolucji. Jego rozkazy i pouczenia rozchodzą się po całym kraju.

Na ironie — żołnierze, zmęczeni długoletnią, krwawą wojną, w której brali udział z woli Mikołaja Krwawego, dla zysku bogaczy, nie chcą więcej pojsć na rzeź, chcą pokoju, chcą ziemi.

Wszak wszyscy mają prawo do życia, prawda dzieci?

A fabryki? — pyta Jurck, — yn robotnika. Fabryki mają należeć do robotników, bo ten tylko je, kto pracuje. Właśnie 22 lata temu... W roku 1917, obliczył w mig Maier, rachmistrz klasy. W tym 1917 roku, w październiku wybuchła ta socjalistyczna rewolucja. I znów obrazy przesuwają się przed rozłomionymi oczyma dzieci.

Szturm na Pałac Zimowy, powstanie Czerwonych Marynarzy. Miarowy krok Czerwonej Armii rozbrzmiewa w głosie nauczyciela. Radość w całym kraju, wycieczna praca na polu, w fabryce, na budowie, w warsztatach tempo budownictwa socjalistycznego.

Czerwone samoloty wzbijają się w górę, coraz wyżej i wyżej; traktory wrzyna się w czerwoną glebę coraz głębiej i głę-

biej; kombajny zbierają plony dla wszystkich pracujących miast i wsi niezależnie od narodowości i pochodzenia.

Mały 9 letni Szlamek z ciekawością pyta. — I my, jebreje, też wszystko dostaniemy?

— A jakże, w Związku Sowieckim niema różnicy między ludźmi. Wszyscy są równi. W Związku Sowieckim wszystkie ludy stanowią jedną wielką rodzinę, kochających się i pomagających sobie braci. — Ach, to trasznie liczna rodzina — mówi z przejęciem Marek.

— Prawda, nasza rodzina liczy obecnie 183 miliony braci i sióstr, a nasz dom, to już chyba najobszerniejszy na świecie. Zajmuje szóstą część całej kuli ziemskiej. — A czy w rodzinie sowieckiej nie kłóca się nigdy? — pytają dzieci. Nie, nie kłóca się. Narody Związku Radzieckiego żyją w zupełnej zgodzie, bo prowadzi je mądry ojciec. Towarzysz Stalin, wykrzykuje Esterka z radością, klaszcząc w rączki. Ojciec mi powiedział, że tow. Stalin jest ojcem wszystkich narodów kraju Sowieckiego. Mały Szlamek znów się upewnia.

To naprawdę w Sowietach wszyscy są równi? Tak, dziecko. Więc ja będę się mógł uczyć, czego zechcę? To ja chcę zostać lotnikiem.

— Dlaczego? Oczy malca iskrzą się. Popłynę za chmury, do gwiazd, kilka z tych, co najpiękniej świecą, zdejmę i do Moskwy na Kreml zaniosę. Stań przed towarzyszem Stalinem i powiem: Towarzyszu, ojciec nasz rodzony, przyniosłem Ci te oto gwiazdy — podarek od wyzwolonych dzieci Zachodniej Białorusi.

Fronberg

## USTAWA

o przyjęciu Zachodniej Ukrainy w skład Ukrainieckiej Socjalistycznej Republiki Rad.

Rada Najwyższa Ukrainieckiej Socjalistycznej Republiki Rad, po wysłuchaniu oświadczenia Pełnomocnej Komisji Zgromadzenia Ludowego Zachodniej Ukrainy, postanawia:

1. Powitać jak najbardziej historyczną decyzję Rady Najwyższej ZSRR z dnia 1-go listopada 1939 r. o włączeniu Zachodniej Ukrainy w skład Związku Sowieckiego.

2. Przyjąć Zachodnią Ukrainę w skład Ukrainieckiej Socjalistycznej Republiki Rad i zjednoczyć wielki naród ukraiński w jednym Państwie Ukraińskim.

3. Poruczyć Prezydium Rady Najwyższej wyznaczenie dnia wyborów deputowanych do Rady Najwyższej w USRR z Zachodniej Ukrainy.

4. Poruczyć Prezydium Rady Najwyższej USRR wyznaczenie administracyjnego podziału obwodów i rejonów Zachodniej Ukrainy zgodnie z punktami „b” i „g” artykułu 19 Konstytucji USRR, przedstawić do zatwierdzenia Radzie Najwyższej ZSRR projekt o ustanowieniu nowych obwodów i projekt rozgraniczenia rejonów i obwodów między Ukrainiecką Socjalistyczną Republiką Rad i Białoruską Socjalistyczną Republiką Rad.

Przewodniczący Prezydium Najwyższej Rady USRR.

M. GRECZUCHA

Sekretarz Prezydium Najwyższej Rady USRR.

A. MEŻERYCH

m. Kijów, 15 listopada 1939 r.

# Niech żyje twórca pierwszej armii konnej, inspirator i organizator zwycięstw, najlepszy przyjaciel kawalerzystów czerwonych, towarzysz STALIN!

## Героический путь Первой Конной Армии

Красная конница родилась и развивалась в мощную силу в годы гражданской войны, когда 14 империалистических государств вместе с белыми бандами Деникина, Колчака и других ставили себе целью задушить первое в мире социалистическое государство.

Для успешной победы над интервентами и кулацкими бандами в молодой Советской республике начали создаваться партизанские конные отряды. Эти отряды под умелым руководством партии большевиков росли и крепли, постепенно объединяясь в полки, бригады и дивизии.

Отряд, возглавляемый С. М. Буденным, был центром, вокруг которого начали группироваться первые конные отряды. Ряд побед отряды, богатые трофеями дали возможность Буденному сформировать из своего отряда эскадрон, который вскоре преобразовался в дивизион, потом — в полк, а при подходе к Царицыну составил уже целую кав. бригаду, вращающуюся в рядах 10 армии.

Вскоре в ходе боевых операций 10 армии сформировалась 4 кав. дивизия, возглавляемая С. М. Буденным, в которой было сосредоточено все, что могла дать техника того времени: 1 броневик, 1 бронепоезд, 3 конных батареи (76 мм орудий) и большое количество станковых пулеметов.

Во время боев 10-й армии выявилась особая роль конницы. Прикрывая отход 10-й армии и непрерывно отражая натиск врага, Буденный подчиняет себе так называемую дивизию ставропольских партизан (6-ю кавдивизию) и формирует конный корпус, насчитывающий около 6 тысяч сабель.

Осень 1919 года была самым трудным периодом для молодой Советской республики: слабо работал транспорт, простаивали фабрики и заводы, в стране не хватало хлеба, сырья и топлива, белогвардейские черные полчища со всех сторон наступали на Красную Москву. 6 октября войска Деникина заняли Воронеж. 14 октября пал Орел. Южный фронт стал основным фронтом.

Партия большевиков посылает на этот фронт товарища Сталина. Оценив обстановку Южного фронта, Сталин отбрасывает предательский план Троцкого и намечает свой гениальный план по разгрому Деникина. По этому плану главный удар Деникину наносился в направлении Харькова — Донбасс — Ростов.

Великий Сталин предвидел громадную роль, которую может сыграть конница на полях

гражданской войны. Не покладая рук, товарищ Сталин работал над созданием такой армии, которая явилась бы подвижной и всеокрушающей силой для врагов революции.

Под руководством тов. Сталина Реввоенсовет Южного фронта 11 ноября 1919 года принял решение о создании 1-й Конной Армии, а 19 ноября 1919 года, вопреки предателю Троцкому, Реввоенсовет Южного фронта издал приказ о реорганизации корпуса Буденного в 1-ю Конную армию. Эту историческую дату вспоминает 19 ноября вся наша страна.



С. М. Буденный — первый командир 4-й кав. дивизии.

Почетная и ответственная роль и ответственная роль возложена тов. Сталиным ложится на Красную конницу. 1-я Конная выполняет роль основной ударной группы фронта на решающем направлении Харьков — Ростов. Решительным ударом она громит противника, захватывая один за другим населенные пункты: Валуйки, Кулинец, Бахмут, Понизовую, Дебальцево и подходит к Ростову.

Учитывая грозную силу Красной конницы, враг занимает оборонительно-польное положение по реке Чалтырь, стремясь дать отпор Красной Армии на этой невыгодной для нее местности. Однако 1-я Конная мощным ударом сбивает обороняющегося противника, берет в плен 10 тысяч белоказачков, захватывает у врагов много артиллерии, 9 танков, около 200 пулеметов и огромное количество винтовок и боеприпасов.

Захватив Ростов, 1-я Конная полностью выполнила возложенные на нее задачи, разбив деникинскую армию на две части. Но Деникин еще не был добит. Он пытался еще перейти в контрнаступление, выбирая для этого лишь удобный момент. Однако 1-я Конная Ар-

мия не давала ему возможности сконцентрировать сколько-нибудь подходящие силы. Она полностью разгромила его отборную конницу генерала Павлова, Крыжановского, Коновалова, Гусельщикова и битую уже не раз конницу генерала Мухомотова.

Так был завершен первый этап боевых героических действий 1-й Конной Армии по разгрому Деникина.

1920 год. Под шиктовку крупных империалистических акул панская Польша вторглась в пределы Советской Украины и Советской Белоруссии. Красная Армия, истекая кровью, противостояла отборным свежим силам международной контрреволюции.

10 апреля 1920 года Реввоенсовет 1-й Конной отдает приказ о движении армии на Юго-западный фронт.

Совершив невиданный в истории 1000-километровый переход, 1-я Конная не только не потеряла своей боеспособности, а, напротив, еще более окрепла и выросла в численном составе.

25 мая 1-я Конная сосредоточилась в районе Умани, где Всесоюзный староста Михаил Иванович Калинин по поручению ВЦИК вручил героическим полкам боевые знамена, а также ордена Красного Знамени отличившимся бойцам и командирам. Эта высокая награда еще более воодушевила лихих конников на борьбу с врагами.

5 июня 1-я Конная самостоятельно прорывает фронт и на протяжении между киевской и одесской группами противника. 7 июня она овладевает Житомиром и Бердичевом, захватывает огромные трофеи и освобождает 7.000 пленных. Бой 1-й Конной армии под Новград-Волынском, Ровно, Дубно, Броды показали всему миру, что конница страны Советов умеет прыгать в любой обстановке.

Осенью 1920 года на юге советской страны вновь стихают свисты контрреволюции барона Врангеля. Красная Армия концентрирует свои силы, чтобы разгромить контрреволюцию. 4 октября в Реввоенсовет 1-й Конной армии врывается телеграмма В. И. Ленина:

«Крайне важно, что всех сил поддержать перемещение Вашей армии на Южный фронт, прошу принять для этого все меры, не останавливаясь перед героическими, телеграфируйте, что имею делайте».

Эта историческая телеграмма является иллюстрацией того, какое громадное значение придавал 1-й Конной армии

вождь мирового пролетариата В. И. Ленин.

В самые решительные минуты борьбы с Врангелем 1-я Конная была всегда впереди, очищая советскую землю от врагов.

В борьбе с интервентами, белыми армиями, всевозможными бандами: Махно, Каретникова, Маруси, Энвер-паши, Ибрагимбека, — всюду лихие красные конники показали непревзойденное мужество и героизм.

\* \* \*

Отгремели годы гражданской войны. Народы великого Советского Союза строят новую счастливую жизнь. 20 лет отделяет нас от бурного времени, когда в боях гражданской войны, под грохот артиллерийских коновод и свист пуль, рождалась, сколачивалась, росла и побеждала врагов 1-я Конная Армия.

19-ое ноября — замечательная дата. Славные части 1-й Конной армии празднуют свой двадцатилетний юбилей. К этому юбилею конница Советского Союза пришла с огромными достижениями.

Железный Нарком Обороны Маршал Советского Союза К. Е. Ворошилов с трибуны XVIII съезда ВКП(б) дал замечательную высокую оценку Красной кавалерии:

«Красная конница в деле своей подготовки всегда стояла на большой высоте и в данное время конные части могут служить примером организованности и боевой выучки. Наши конники умело сочетают свою специальную конную подготовку со своими механизированными боевыми средствами. В боевой обстановке современная красная кавалерия еще покажет образцы высокого боевого искусства в умелых и беспощадных битвах с врагами».

Эта высокая заслуженная похвала Наркома Обороны воодушевляет конников на новые и новые подвиги. Они с каждым днем все более и более совершенствуют свои знания, свою боевую выучку.

В последних боях за освобождение народов Западной Украины и Западной Белоруссии от ига польских панов Красная конница еще раз показала всему миру, что она свято хранит боевые традиции легендарной 1-й Конной армии и всегда готова выполнить любое задание партии, Советского правительства и великого Сталина.

Старший политрук

М. КОСАРЕВ.

## Dawniej, a dziś.

W kapitalistycznej Polsce były masy żydowskie uciskane nie tylko pod względem politycznym, gospodarczym, ale i kulturalnym. Podczas gdy polskie teatry korzystały z ogromnych zasiłków samorządowych i państwowych, teatry mniejszości narodowych były pozbawione wszelkiego poparcia. W zrozumieniu niedostatku ludu pracującego, artysta żydowski najczęściej starał się odtworzyć na scenie pasmo udręk i prześladowań tej własnej warstwy. Ale temu stała na przeszkodzie bezwzględna cenzura rządowa. Teatr żydowski był rzadkim zjawiskiem w Grajewie, wpłynął na to osły szereg trudności natury materialnej, a szczególnie to, że sala teatralna, w wyjątkowych tylko wypadkach, za swoją opłatą była wynajmowana zespołom żydowskim. I nareszcie słońce zabłysło dla żydowskiego teatru.

W rocznicę 22-giej Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej bawił w Grajewie znany żydowski zespół Dżigana i Szumachera. Pierwszy rzut oka na artystów wystarczył do stwierdzenia wielkiej przemiany, jaka nastąpiła w ich losie. Czy dawniej zagasie, zapłonęły młodzieńszym zapalem, plecy zgarbione, wyprostowały się. Jaka cudowna siła przeistoczyła zgrzybiałych, zgorzkniałych i chorowitych aktorów w młodych krzepkich pełnych entuzjazmu ludzi? Jest to siła Wielkiej Rewolucji, potęga stalinowskiej wiary, radość nowego słonecznego życia. Zdumiony i miłe zaskoczony jest widz. Przepelniona sala. Oficie obdarzała publiczność artystów bucznymi, długo niemiknącymi oklaskami, dokumentując w ten sposób swoją wdzięczność dla wyzwolicielkiej Czerwonej Armii i Ojca oswobodzonej ludności, wielkiego Stalina. Przemiana nastąpiła nie tylko w położeniu artystów, ale i w treści widowiska, zmienił się i widz. Program pozbawiony burżuazyjnej cenzury, nabrał ducha, życia, radości i

artyzmu. Na wyróżnienie zasługuje artysta Kamin — człowiek o stu twarzach i głosach, o zdumiewająco bogatej mimice. Dał dwa potężne utwory. Dżym, murzyn pracuje w nieludzkich warunkach jako palacz okrętowy. Dżym, symbol nowoczesnego niewolnika marzy o innym okręcie, o wielkim okręcie wolności. Huczne oklaski były radosną odpowiedzią publiczności.

Drugi utwór Kamina był poświęcony niedoli chińskiego narodu. Oto nastąpiło powstanie kulisów w Szanghaju. Kamin przedstawia reakcję imperialistycznych mocarstw na „bezczelny bunt”. Artystka Lubecka czaruje swym melodyjnym, dzweczącym głosem, pięknymi pieśniami, przy akompaniamencie doskonałej orkiestry. Humorem tryska wyjaśnienie teorii Einsteina przez „wielkich filozofów”, Dżigana i Szumachera. Ale potężne i niezatarte wrażenie zostało ostatnie widowisko „Kiedyś i dziś”. Pierwsza część przedstawia na ulicy wielkomiejskiej grupę bezrobotnych, którzy przy piecyku koksowym „spędzają czas na „miej pogawędce”. Mówią o tym, co ich boli, o bezrobociu, kryzysie i eksmisji. Fabryki są, jest masło i chleb, jest nawet mięso, są i ładne domy, ale nie dla pracujących. Wszystko dlatego, że jest ktoś, właściciel, który zeruje na nędzy ludzkiej.

Druga część przedstawia tych samych biedaków, którzy pod ojcowską troską nowego ustroju pracują radośnie i kuja dla wszystkich nową świetlaną przyszłość. Pod ciężarem kapitalizmu i narodowego ucisku był artysta żydowski nieraz narażony na bezrobocie, nędzę i eksmisję, ale teraz, gdy niesprawiedliwość socjalna znikła, powstał nowy świat, świat bratnich ludzi, świat wolności i dostatku dla ludzi pracy. Wyzwolony artysta żydowski bęźnie radośnie i niechętnie tworzyć i pracować dla Wspaniałego Narodu Sowieckiego.

E. OBIEDZIŃSKI.

## Postanowienie

Tymczasowego Komitetu Obwodu Białostockiego  
z dnia 12 listopada 1939 r.

Stuchali: O likwidacji długów do Funduszu Pracy i o ubezpieczeniu od bezrobocia.

### Postanowili:

1. Zobowiązać wszystkich przedsiębiorców i najemców na terytorium Białostockiego Obwodu do zlikwidowania w ciągu 8-dni wszystkich długów do Funduszu Pracy i ubezpieczenia od bezrobocia.

W przeciwnym razie zobowiązać Obwodowy Oddział Pracy, ażeby pociągnął do odpowiedzialności tych, którzy uchylają

się od zapłaty wskazanych długów.

2. Naczelnikowi Obwodowego Oddziału Pracy (ow. Szumilinskiemu) codziennie składać mi sprawozdanie o przebiegu likwidowania długów i o przedsięwziętych środkach względem złośliwych dłużników.

3. Niniejsze postanowienie opublikować we wszystkich gazetach Obwodu.

Przewodniczący Tymczasowego Zarządu Obwodu Białostockiego.

G A J S I N

## Rozporządzenie

Podaję do wiadomości przedsiębiorców i najemców powiatu Szczuczynskiego, że wszyscy mający zaległości i składki do Oddziału Pracy („Fundusz pracy”) i ubezpieczenia od bezrobocia powinni wpłacić je nie później niż 23 listopada 1939 r. do Oddziału Pracy Tymczasowego Zarządu. Wszystkie osoby, uchylające się od niniejszego rozporządzenia, będą pociągnięte do surowej odpowiedzialności sądowej.

Naczelnik Powiatowego Oddziału Pracy.

Gurwicz

Alces relator: Grajewo gmach Tymczasowego Zarządu.

## Położenie w Finlandii.

Wydarzenia w Finlandii nadal się rozwijają. Cały kraj przekształcił się w całkowity obóz wojenny. Pod bronią znajduje się dwadzieścia pięć roczników. Jednakowoż zostały podjęte wysiłki wojskowe, aż do minowania wód nad brzegami zatok Fińskiej i Botnickiej. Wieczorem w Helsinkach (stolicy Finlandii) maszerują ubrojone oddziały, przeprowadza się zaciemnienie.

Nastroj wojenny stale jest podniecany. Ale charakterystyczne, że to wszystko wpływa na usposobienie szerokiej warstwy ludności, obecnie w mniejszym stopniu, niż w pierwszych dniach mobilizacji. Odczuwa się wyraźne złagodzenie. To widać chociażby z tego, że ewakuowani mieszkańcy powracają do miast. To także jest widoczne z niepopularności wśród mieszkańców do podjęcia obrony i z licznych faktów dezercji żołnierzy z armii. Coraz częściej nawet oficjalne sfery fińskie zaczynają mówić o tym, że rząd „przesolił” i „zanadto wyolbrzymił” i t. d.

Mobilizacja kosztuje Finlandię bardzo dużo. Wydatki wojenne wyrażają się nie mniej, niż 40

milionami marek dziennie. To jest nadzwyczaj duża suma dla budżetu Finlandii. Dochody w kraju znacznie się zmniejszyły. Niektórzy mniemają, że w takim położeniu Finlandia może się utrzymać nie więcej 4-7 miesięcy.

Rezultaty niezwyklego położenia już się okazały. Poszczególne przedsiębiorcy nie płacą robotnikom należności za robotę, właściciele domów za niemieszkanie komornego wyrzucają rodziny zmobilizowanych na ulicę.

Rząd wyraźnie nie chce porozumienia się z Z. S. R. R. Ton prasy zawsze był antysowiecki, ale w ciągu kilku dni kampania antysowiecka ucihła. Teraz zaś naodwrot wzmocniła się.

Ostatnie wystąpienie fińskiego Ministra Spraw Zagranicznych Erko i ministra finansów Tannera były nawskroś wrogi i zupełnie nie przyczyniły się do pomyślnych wyników rozmów.

Z rozmów z zagranicznymi korespondentami stało się jasne, że Szwecja dostarcza broni Finlandii.

## Antysowiecka kampania w Finlandii.

Kierownicze sfery Finlandii nieustannie prowadzą propagandę antysowiecką. Szczególnie cełuje w tym prasa. Uważa ona za swój prosty obowiązek nieustannie, systematycznie wypisywać wszelkie brednie o Związku Sowieckim i znieważać jego organy państwowe. W armii, w szkołach i prasie, wszędzie głosi się nienawiść do „moskali”.

Przywódcami antysowieckiej, oszczerczej kampanii są najbardziej reakcyjne elementy, które dążą do rozszerzenia granic Finlandii do Uralu.

W ciągu wszystkich tych lat Finlandia orientowała się na Zachód, w pierwszym rzędzie na te państwa, które odnosiły się wrogo do Związku Sowieckiego. Angielska burżuazja zagrzewała i podtrzymywała antysowieckie nastroje fińskich kierowniczych sfer. W przeciągu 20 lat Anglia prowadziła handel z Finlandią ze stratą dla siebie. Oto, gdzie się kryje antysowiecka polityka kierowniczych sfer Finlandii. W świetle tej polityki trzeba rozpatrywać i teraźniejszą przer-

wę w sowiecko-fińskich rozmowach.

Delegacja fińska wraca do Helsinek, ale reakcyjne sfery natchnione z zewnątrz, próbują pokazać rzecz tak, że ZSRR ponosi winę za przerwę w rozmowach, ponieważ przedstawił on „niepożliwe” żądania i t. d. Tak właśnie jest ton dzisiejszych dzienników. Wątpią one, czy można będzie dalej prowadzić rozmowy.

Prawda, oficjalne sfery Finlandii teraz jeszcze twierdzą, że dążą one do zgody z ZSRR, że przerwa w naradach na Kremlu jest chwilową, ale robi się to tylko dla tego, żeby wprowadzić w błąd światową opinię społeczną. Widocznie, że kierownicze sfery Finlandii nie chcą zgody z ZSRR, że trzymają się one swojej polityki antysowieckiej. Szerokie masy ludności szczerze dążą do ustanowienia przyjaznych stosunków ze Związkiem Sowieckim. Wrogi kurs antysowiecki nie jest usprawiedliwiony. Ta polityka zbankrutowała i naród jej nie podtrzymuje.

## Mowa Czan-Kai-Szi na plenum CKW Homindanu

12 listopada, w 73 rocznicę dnia urodzenia Sun-Jat-Sena, w Czuczynie nastąpiło otwarcie szóstego plenum CKW Homindanu. Z wielką mową na plenum wystąpił Czan-Kai-Szi.

W swojej mowie Czan-Kaj-Szi dał dokładny przegląd położenia na frontach w ciągu ostatnich dziewięciu miesięcy.

Usiłowania japońskiego natarcia, powiedział on, w politycznych i ekonomicznych stosunkach wojennych nie mają powodzenia. Japońskie plany zwalczania Chin kończą się fiaskiem.

Potem Czan-Kaj-Szi podzielił się wrażeniami ze swojej ostatniej podróży na front, Czan-Kaj-Szi zaznaczył wzrost pewności w ostateczne zwycięstwo nad wrogami, tak wśród żołnierzy, jak i wśród ludności.

Odnosnie japońskich planów,

powierzenie „centralnego” rządu kierownictwu Wan-Dzin-Weja i japońskich usiłowań uformowania swoich stosunków z mocarstwami zagranicznymi, Czan-Kaj-Szi oświadczył, że jak pierwsza intryga polityczna wojskowych japońskich, tak i druga nie uda im się.

Począwszy od czasu japońskiego wtargnięcia Mandżurii, powiedział Czan-Kaj-Szi, intensywna polityka Chin opiera się na następujących zasadach: okazywanie sprzeciwu w celach obrony terytorjalnej i administracyjnej niepodzielności Chin, utrzymanie międzynarodowych paktów absolutnej niezależności chińskiej dyplomacji. Ostatecznym celem wszystkich naszych usiłowań jest osiągnięcie narodowego wyzwolenia i równoprawnienia Chin.

Redaktor odpowiedzialny M. E. KUSOW